

Vanaf tien uur loopt de protestantse kerk stilaan nokvol met een 100 tal aanwezigen. Dominee Lianne en echtgenoot Egbert begroeten op hun eigen hartelijke wijze elke binnenkomende. Ze stralen nog meer dan anders want grootouder worden van een flinke kleindochter doet de oogjes twinkelen.

Drie voorgangers zullen voorgaan in deze viering: Theo Mathijs namens “Te elfder ure”, Ann Verstraelen namens “Het Veer” en Lianne De oude, dominee. Een warm welkomwoord van Rachel Van Acker namens de kerkraad VPKB zette iedereen op zijn gemak om vanuit de drie groepen samen te luisteren, te zingen en te bidden, opdat onze Moeder Aarde en allen die haar bewonen en bewerken recht en vrede zou geschieden“. De Bijbelse God die wij vandaag willen gedenken, roept op tot barmhartigheid. Vooral in het “Stil Geschreeuw”(Dorothée Sölle) van de arme en de vreemdeling op deze aarde, erkennen we het Mysterie dat mij vandaag en altijd opnieuw oproept om te helen. Als we deze gedachte als achtergrond houden tegen de verkiezing van Trump als nieuwe president worden we misschien wel moedeloos of zien we de zin van vieren niet goed meer omdat ook heel wat christenen hiervoor gekozen hebben” vraagt Jac De Bruyn zich ietwat beangstigend af bij de inleidende duiding? Het lied “Welke god wordt hier aanbeden” is hierop als een actueel statement voor het kerkgezelschap en wordt dan ook met kracht gezongen, hierbij stevig ondersteund door Egberts orgelspel en het koor Kantikune dat deze viering opluistert. De sfeer zit er in. Zeker als het mooie lied “Compassion” gezongen wordt en het meer vreemde “Al Kol Ele” bewerkt door Wannes Van de Velde. Het brengt ons ook dichtbij wat Korneel Larnaut vertaalde uit Psalm 1. Wat beter kan je daarna lezen als evangelie voor vandaag: “Handvest voor barmhartigheid”? Lianne spint die prachtige lezing uit “Compassie” van Karen Armstrong. Drie aandoenlijke en heel concrete getuigenissen houden onze aandacht bij onze werkelijkheid hier heel dichtbij. Dank aan Stef, de prachtekst “Jihad van de liefde” en Deniz van de Alevieten. Het brood delen en samen de wijn drinken krijgt diepe weerklank en de gezamenlijke Onze Vader klinkt echter. Het besluit ligt dan wellicht vast in alle harten van de aanwezigen “We zullen doorgaan... Zing, vecht...huil..bid...lach en bewonder.... Het smaakt naar meer... Tot volgend jaar !

Annie Thijs